

senyores, senyors, poetes, infiltrats i gent de mal viure, autoritats si n'hi ha, còmplices tots,
BONA NIT I BENVINGUTS A UNA ALTRA JORNADA HISTÒRICA
però especialment als irresponsables que s'han (i ens han) embarcat en aquesta aventura: **Gràcies Marta i Dídac** per l'empenta i la tenacitat i també gràcies a les institucions que ens han recolzat: **la ILC (actualment a la UVI)** i l'Ajuntament de Barcelona, (**Marina Espasa, Barcelona Literatura**), coeditor amb **laBreu** edicions com no podia ser d'una altra manera del llibre que avui celebrem.

Sempre recordarem aquestes dates.

Que feies, on eres l'octubre del 17? ens preguntaran d'aquí uns anys

- assaltant el Palau d'hivern?

- No pas! estava celebrant la publicació del llibre G.H.

Avui celebrem la culminació d'un projecte que ens ha fet visibles, que materialitza el que quedarà de nosaltres i ho celebrem amb la satisfacció d'haver arribat fins aquí.

Un projecte que ara arriba al final d'una etapa (per ells no. amenacen amb passejar l'exposició en una gira mundial)

Per a mi és el final d'un cicle. Com deia en Núñez: "Ya se puede morir".

Un bell morir tota una vida honora.

L'horiginal, és (ha estat) un combinat amb els ingredients justos i qualsevol alteració de les proporcions per mínima que sigui produirà un efecte diferent. millor o pitjor ves a saber, però tota una altra cosa.

Un equilibri delicadíssim, una filigrana mecànica, un cúmul d'impossibilitats, una confluència insòlita.

Quant d'atzar ha calgut perquè s'aguanti aquesta provisionalitat permanent? aquesta transitorietat que s'eternitza?

En tot cas, una trajectòria llarga que dona per a molt. I resulta que jo hi he estat però no ho sabia!

Me n'he adonat ara quan aquest parell d'emprenedors insignes ens han posat el mirall al davant.

Ara sabem que l'horiginal ha estat una peça important, una quasi estructura d'estat a la que hem dedicat els nostres esforços gairebé sense adonar-nos-en i, amb tota la immodèstia de que som capaços també sabem que algun dia se'ns faria justícia (o seriem ajusticiats!)

O sigui que, d'acord, ja ens agrada aquesta recompensa inesperada : tot coincideix en el nostre minut de glòria, fins i tot el temps plujós, ha volgut col·laborar en aquesta tumultuosa festa sorpresa!

Nosaltres ens hauríem conformat alguna coseta senzilla, algun petit reconeixement, no sé .. una pensió vitalícia, una placa en una plaça sense patinadors, un país tranquil, una conselleria emèrita, un compte a panamà, unes línies a la wikipèdia...

Ara, he de dir n'heu fet un gra massa amb totes aquestes setmanes de celebracions poètiques. La ciutat viu un estat d'eufòria cultural que no s'havia vist des dels dies del fòrum 2004, amb les masses desfermades, fent performàncies, omplint els carrers de joia i de festa i de colors, de sessions de percussió improvisada, de llumetes, de tractors, de cues de gent intentar posar els seus haikus a la bústia, i els poemes visuals per les parets. I gent que s'escriu cartes! recuperant un vell costum que gairebé s'havia perdut. I encara gent que malda per practicar l'art del diàleg tot homenatjant al gran Armando-Matias Guiu, gloriós inventor dels "Diálogos para besugos"

En fi tot un festival amb de poesia al carrer i a totes hores gràcies a la publicació de la Generació H. Això, de veritat, és molt d'agrair però ens sembla completament desproporcionat.

Feu el favor de desactivar-ho d'una vegada. Ja som llibre. Ja hem guanyat.

FERRAN GARCIA
18 d'octubre de 2017